

SORIN HOLBAN

Cind scriu, la amabila invitație a revistei „Teatrul”, aceste rânduri, am încheiat ultimele finisări la două piese de care mă simt extrem de atașat. (Bine-ar fi să pot spune acest lucru și despre miscuiva teatre!) Neavind harul de a povesti producțiile proprii, mă voi mulțumi cu câteva succinte gânduri.

Prima dintre piese, **Aștept provincia**, este o comedie lirică (sau, cumva, o dramă?) despre lupta unui bătrîn împotriva sângurătății, luptă în care, paradoxal, nu este singur. Avînd nouă personaje (șase bărbați și trei femei) și un singur decor, piesa pivotează în jurul unui bărbat energetic, în pofida celor circa 70 de ani, care nu se poate împăca în nici un chip cu gîndul că a fost părăsit de fiul său. De aici și scrisorile pe care și le scrie singur, și invențiile sale, și încurcăturile în care intră, ce vor fi depășite cu ajutorul celor din jur, îndeosebi al unei tinere de 16—18 ani. Prin această piesă, am încercat să exprim un adevăr în care cred cu statornicie și anume că în viață merită să te bați (și să te zbați) împotriva rutinei tihnite, a lăcomiei nesăbuite, în numele dorinței firești de a rămîne om, de a-ți păstra integră (și întregă) coloana vertebrală.

La două piesă pe care o am în vedere, **De scara pînă dimineța**, are o „istorie” legată de revista „Teatrul”, mai exact de Paul Tutungiu, acesta convingîndu-mă să o reiau în datele ei esențiale, însă din unghiuri mai diverse decît avusem în vedere inițial. În general, un autor dramatic se lasă greu „urnit”. dar, în acest caz, sugestiile mi s-au părut incitante, așa încît mi le-am însușit, trecute, desigur, prin filtrul propriei mele experiențe. În această a doua variantă, piesa are șase personaje, trei bărbați (în jur de 50, 49 și 30 de ani) și trei femei (45, 35 și 22 de ani) și se desfășoară, practic, într-un decor unic, care este, în parență, locuința dramaturgului Alec Medrea, pentru a fi, într-un plan îndepărtat, o „scenă în scenă”, unde autorul își citește textul în fața unui prieten al său, actor. Mai exact, o parte a piesei se petrece în realitatea existenței de fiecare zi a dramaturgului, a soției, cumnatei și fiicei sale, dar, totodată, piesa are tendința să „alunece” într-o proiecție independentă, în care personajele parcurg o altă existență, posibilă și ea, pentru că viața oferă surprize cu nemiluita. Am subintitulat și această piesă comedie lirică, pentru că, nădăjduiesc, ea poate deștepta un suris, care să strivească o lacrimă; sau, măcar, să determine încruntare a frunții.

Îmi dau seama că din cuvintele mele nu prea sînt clare „mecanismele” acțiunii, dar, celor curioși le stau la dispoziție cu textele. Inclusiv revistei „Teatrul”...

REFLECTOR

Noutăți...

Dintr-un interviu acordat de actrița gălățeană Carmen Maria Strujac lui Dorin Sălăjan, în **Flacăra** (nr. 36 1989), aflăm, printre nenumărate alte noutăți, că:

„O stagiune recentă a fost structurată mai cu seamă pe piese românești, cu tematică diversă, majoră și adînc implicată în realitățile contemporane, prin mesaj și putere emoțională”.

„Un alt aspect demn de relevat ar fi acela că va-

rietatea problematică a dramaturgiei abordate, demersul istoric, social și moral, evidențiate prin opere dense în semnificații, se constituie într-o adevărată profesiune de credință a acestui ambițios colectiv”.

„Prezența activă a publicului, spiritul de echipă și plăcerea jocului — atribute specifice colectivului nostru de actori (sic!) — prelungesc conținutul viața scenică a acestor valoroase spectacole”.

„Luptînd cu tentațiile de orice fel, teatrul a recurs la puterea de fas-

cinare a comediei pentru a soluționa în mod favorabil impactul cu publicul”.

„Strădania muncii noastre, a actorilor, a regizorilor, scenografilor, secretarilor literari, a forurilor diriguitoare a destinelor culturii, trebuie să conveargă (sic!) zi de zi, seară de seară, ceas de ceas, pe scenă înspre scenă (sic!). Acolo actorul «arde» în spectacol, iar sufletul acestuia, fără vibrația sensibilității publicului, s-ar stinge literalmente”.

Chiar literalmente?

V. H.